

førelsen af noget af disse Arbejder, at foretage en samlet Overvejelse af alle disse Forhold, det tror jeg alligevel vil baade os bedst.

Det ærede Medlem fra Frederikshavn (Thomas Larsen) slog til Lyd for en Dampskibsroute fra det sydøstlige Norge, var det vist, til Frederikshavn. Jeg skal ikke have noget imod en saadan Routes Etablering, hvis den virkelig har Eksistensmuligheder, lige saa lidt som jeg skal have noget imod at opretholde Tilskuddet til Routen Frederikshavn—Gøteborg, hvis det viser sig, at den har Mulighed for Fremgang. Men vi maa ikke se for meget paa den Slags Forslag, de betyder ikke meget i Forhold til de store indenrigske Forbindelser.

Det var disse Bemærkninger, jeg gerne vilde gøre om Trafikforholdene i al Almindelighed, før jeg gaar over til ganske kort at omtale den Ulykke, jeg nævnedes før, nemlig Bramminge-Katastrofen. Jeg skal ikke komme nærmere ind derpaa, idet jeg i alt væsentligt kan give min Tilslutning til, hvad det ærede Medlem fra Storehedinge (J. Andersen) sagde herom i Gaar. Det er en grumme vanskelig Sag for os her i Tinget at sætte os til Doms i. Det er jo en frygtelig Ulykke, der i sin Uhygge rystede Befolkningen derovre saa stærkt, at man vanskeligt kan finde Udtryk derfor. Men jeg skal ikke her indlade mig paa en Bedømmelse af Aarsagen, i alt Fald ikke paa nogen nøjere Bedømmelse af, hvilke Aarsager der kan have været til denne Ulykke. En Ting er der vel ikke Tvivl om, at Togets store Hastighed i Forbindelse med det noget svage Banelegeme, der kort i Forvejen havde været under Reparation, i alt Fald var et Par af Hovedaarsagerne. Men jeg tror i øvrigt, at Forholdet er dette, at en Række af sammenstødende Uheld, maaske tilfældige Uheld, førte til denne Katastrophe. Netop fordi jeg nærer denne Opfattelse, mener jeg ogsaa, at det vil være grumme vanskeligt at lægge Ansvaret for Katastrofen paa nogen Enkeltmand, hverken nogen langt nede i Rækken eller nogen højt oppe i Toppen. Jeg er enig med det ærede Medlem fra Storehedinge i, at der kan være Svagheder i Systemet, og dem maa vi søge at faa afhjulpet. Vi maa drage Lære af Ulykken og gennem Forbedring af vort Materiel, streng Overholdelse af Sikkerhedstjenesten, Overholdelse af den tilladte Kørehastighed søge at forebygge den Slags Ulykker i Fremtiden, i alt Fald gøre dem saa sjældne som muligt.

Der er endnu en Grund til, at jeg har omtalt denne Ulykke. Der er en Mand,

som har gjort et stort og godt Arbejde med Hensyn til at yde de forulykkede Hjælp, og som i Anledning af Bramminge-Ulykken er blevet omtalt i Pressen og ikke altid paa den bedste Maade; det er Stationsforstander Diechmann i Esbjerg. Han har i øjeblikkelig Ophidselse, kan man maaske sige, fremsat nogle Udtalelser, der maaske ikke var berettigede. Det skal jeg ikke indlade mig paa at bedømme; men han fik i den Anledning en Reprimande af Generaldirektøren, en Reprimande, der blev stadfæstet af den højtærede Trafikminister samtidig med, at Trafikministeren dog udtalte sin Anerkendelse af den Energi og Dygtighed, hvormed han havde arbejdet. Jeg har lige med et Par Ord villet nævne denne Mand, fordi jeg nødig vilde have, at Offentligheden skulde faa en forkert Opfattelse af ham. Han er nemlig en overordentlig dygtig, pligtopfyldende og intelligent Embedsmand. Han er en af de Embedsmænd, der forstaar at komme i den rette Rapport til den Befolkning, som han skal betjene. Jeg tror, jeg kan sige, at alle i Esbjerg, handlende, Haandværkere, Arbejdere, er overordentlig glade ved denne Stationsforstander. Jeg vilde ønske, at alle Embedsmænd stod lige saa godt overfor Befolkningen. Det er muligt, at han har udtalt sig noget uforsigtigt. Han var ophidset af Ulykken som alle andre, og saa kan man komme til at bruge Ord, som ikke er saa vel overvejede. Men Kvintessensen af Sagen er, at han har vist sig som en dygtig Embedsmand.

Endnu har jeg et Par Ord til den højtærede Trafikminister angaaende Vandbygningsvæsenets Lønningsforhold. Jeg vil ikke stille Krav om en ny Lønningslov, skønt der maaske kunde være en vis Rimelighed deri, da Vandbygningsvæsenet fik sin Lønningslov i 1905, 3 Aar, før de store Etater fik deres, den var derfor adskillig daarligere end de øvrige Etaters. Men Tiden er jo ikke inde til at opfordre Regeringen til at fremkomme med Forslag til nye Lønningslove, det skal jeg da heller ikke gøre. Jeg vil blot henstille til den højtærede Trafikminister, om der ikke var Mulighed for, at hjælpe de daarligst stillede, de lavest lønnede indenfor Vandbygningsvæsenet. Det kan vist gøres ved en Bevilling — oven i Købet en meget lille Bevilling — paa Finansloven. Det, som man ønsker, er, at de faar lidt Nat- og Helligdagspenge, som Funktionærene indenfor de øvrige Etater vistnok har, at de endvidere faar lidt til Uniform og lidt Huslejegodtgørelse, som de havde, før de fik Lønnings-